

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 18.983 van 21 november 2008
in de zaak RvV X II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 september 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 11 juli 2008 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VANDECASTEELE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekster diende op 23 augustus 2006, met het oog op studies, een aanvraag in tot het bekomen van een visum lang verblijf. Op 30 augustus 2006 werd zij in kennis gesteld van de beslissing dat haar verzoek geweigerd werd.

1.2. Op 20 juni 2007 trad verzoekster in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

1.3. Op 25 oktober 2007 diende verzoekster bij het Belgische Consulaat-generaal te Casablanca een aanvraag in om een visum te verkrijgen gericht op een gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot. Op 29 januari 2008 werd een visum type D toegestaan.

1.4. Verzoekster diende op 21 maart 2008 een aanvraag tot vestiging in.

1.5. Op 9 april 2008 besliste de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid tot een voorlopig uitstel voor bijkomend onderzoek.

1.6. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 11 juli 2008 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 12 augustus 2008 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52 § 4, vijfde lid, (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op 21.03.2008 (...) geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

X Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: uit het relatieveverslag d.d. 08.07.2008 blijkt het volgende: Betrokkene en de echtgenote werden pas samen aangetroffen na een leugenachtige verklaring van de echtgenoot betreffende een voorgaande afspraak. Bij de 12 voorgaande controles zonder afspraak werd enkel de betrokkene en niet haar echtgenoot aangetroffen. Een gezinscel kan niet vastgesteld worden. (...)

Dit is de bestreden beslissing.

2. De rechtspleging.

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoekster om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Ontvankelijkheid van het beroep.

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat in elk geval het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Gegrondheid van het beroep.

4.1. In wat kan beschouwd worden als een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betoogt dat zij samen met haar echtgenoot een woonruimte huurt bij haar zus en dat zij op hetzelfde adres als haar echtgenoot gedomicilieerd is. Zij benadrukt verder dat zij een druk leven leidt en verkiest om te starten met hard werk en gedeelde woonkosten, om op die wijze te kunnen sparen en zich naderhand met het gespaarde geld te kunnen installeren. Zij stelt dat de zorgvuldigheidsnorm

door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid geschonden werd waar deze uit het feit dat zij en haar echtgenoot op herhaalde tijdstippen niet samen werden aangetroffen onmiddellijk heeft beslist dat geen gezinscel kan worden vastgesteld en dit zonder rekening te willen houden met het feit dat hiervoor een reden bestond. Verder wijst zij er op dat er nog een politiecontrole gebeurde nadat de bestreden beslissing werd genomen en legt zij een fotodossier, verklaringen van derden die verzoekster en haar echtgenoot kennen als echtpaar en een bewijs van een boeking inzake een geplande gezamenlijke reis voor.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de artikelen 40 bis en 40 ter van de Vreemdelingenwet volgt dat een Marokkaanse vrouw die als echtgenote van een Belgische man een recht op een verblijf van meer dan drie maanden in België wenst te verkrijgen haar echtgenoot dient te begeleiden of te vervoegen. Uit deze bepalingen vloeit voort dat een recht op een verblijf van meer dan drie maanden slechts kan erkend worden indien er een gezinscel bestaat tussen de betrokken vreemdelinge en haar Belgische partner.

Nu uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster één jaar nadat haar een studentenvisum werd geweigerd een visum gezinshereniging verwierf en een tipgever de politiediensten meedeelde dat verzoekster een schijnhuwelijk afsloot is het niet kennelijk onredelijk dat het bestuur het bestaan van een levensgemeenschap tussen verzoekster en haar echtgenoot aan een doorgedreven onderzoek onderwierp en hiertoe ondermeer besliste tot een voorlopig uitstel voor bijkomend onderzoek.

Teneinde na te gaan of er in casu effectief sprake was van een gezinscel werd maar liefst twaalf maal een controle doorgevoerd door de wijkagent teneinde uitsluitsel te krijgen over het feit of verzoekster effectief samen met haar echtgenoot een gezinscel vormde. Deze controles gebeurden zowel tijdens werkdagen als in het weekend. Verzoekster en haar echtgenoot konden, bij de onaangekondigde controles, evenwel nooit samen worden aangetroffen op de opgegeven echtelijke verblijfplaats.

Uit het verslag van de politie blijkt tevens dat de zus van verzoekster, die de eigenares is van de woning waar verzoekster stelt te verblijven met haar echtgenoot en die bovendien evenzeer op dat adres verblijf houdt, zich niet wenst uit te spreken over het feit of haar zus en haar schoonbroer samen op de gehuurde kamers verblijven.

Zelfs bij echtparen met een zeer drukke agenda mag verwacht worden dat zij kunnen aangetroffen worden indien er twaalf controles op verschillende dagen worden doorgevoerd en dat een inwonend familielid zich zonder meer bevestigend kan uitspreken over het bestaan van een levensgemeenschap.

Het is in casu derhalve niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig om op basis van de gegevens uit het administratief dossier te besluiten dat er geen gezinscel kan vastgesteld worden en verzoekster derhalve niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Los van de vraag of getuigenissen van vrienden en kennissen vermogen de objectieve vaststellingen van de politiediensten te weerleggen, moet er verder op gewezen worden dat deze stukken niet aan de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid werden overgemaakt alvorens de bestreden beslissing genomen werd zodat hij met deze stukken geen rekening kon houden. Ook het bewijs van de geboekte reis naar Marokko en het fotodossier werden niet ter beschikking gesteld van het bestuur, zodat ook deze documenten niet in aanmerking konden genomen worden. Verzoekster wist nochtans dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nader onderzoek voerde naar het al dan niet bestaan van een gezinscel. Er werd haar immers een beslissing betekend waaruit bleek dat het bestuur het nodig achtte een bijkomend onderzoek door te voeren. Uit het feit dat zij zelf onzorgvuldig optrad en naliet om overtuigingsstukken aan het bestuur over te maken kan niet afgeleid worden dat het bestuur het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel miskende. Het gegeven dat na het nemen van de bestreden beslissing nog een controle werd doorgevoerd – controle waarvan het resultaat door verzoekster trouwens niet meegedeeld wordt – laat evenmin toe enige schending van de door verzoekster aangevoerde beginselen aan te tonen.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. Er wordt immers verwezen naar artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en vastgesteld dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat haar echtgenoot, bij twaalf onaangekondigde controles, nooit kon aangetroffen worden in de echtelijke woning. Dit motief is op zich voldoende om de bestreden beslissing te schragen. De kritiek van verzoekster op het feit dat tevens melding wordt gemaakt van een door haar echtgenoot afgelegde leugenachtige verklaring heeft betrekking op een overtoollige vermelding en laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Door verder voor te houden dat de drukke levenswandel van haar echtgenoot een verklaring kan vormen voor zijn afwezigheid tijdens de onaangekondigde controles poogt verzoekster een a posteriori verklaring te geven doch toont zij niet aan dat de bestreden beslissing de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 zou schenden.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend en acht door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. CORNELIS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS.

G. DE BOECK.